

Drakflickan kapitel 33

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

”Är... är det verkligen sant?” undrade Alex med darrande stämma. ”Det är inte bara en historia? ” ”Det är inte bara en historia”, bekräftade Gröngöling. ”Men du sade ju att det hände på din farfars och farfars fars tid?” undrade Amira misstroget. ”Far måste väl vara död vid det här laget?” Borgmästaren skakade på huvudet. ”Far är inte någon människa, i alla fall ingen vanlig sådan. Han lever fortfarande. Jag har själv mött honom många gånger.” ”Menar du alltså... att jag har en far?” andades Alex. ”Det har du.” Alex kände en jublande glädje inombords. Kunde det vara möjligt? Fanns det verkligen en som ville ta sig an alla föräldralösa barn och göra dem till sina? Men innan han hann fundera mer på det hörde han ur det knakade i läderskyonet som borgmästaren spänt upp över trädhuset till tak, och till sin förskräckelse såg han att Amira börjat växa och växa och växa, och på att förvandlas till en drake igen! ”Fort! Vi måste klättra ut!” skrek han och försökte dra med sig Gröngöling över trädväggen innan de skulle klämmas ihjäl mot den av Amira. I sista stund hann de över kanten ner på en av grenarna, men nu knakade även trädstammen oroväckande. ”Följ efter mig!” skrek Gröngöling och satte iväg längs en av grenvägarna och nu fanns det inte tid att vara rädd, Alex hade inget annat val än att följa efter det lilla trollet. De hade precis hunnit fram till närmsta granträd när ett mullrande dån fick dem att hastigt vända sig om. Amira hade nu vuxit till full drakstorlek och hennes tyngd hade fått golvet i borgmästarens hus att braka samman. Resultatet blev att halva drakkroppen sjunkit ner i trädstammen medan övre halvan stack upp som en jättelik kork. Den kraftiga ekstammen stönade och knarrade av påfrestningen för att slutligen med ännu ett dån rämna mitt itu. Drake, grenar och allt föll rakt ner och landade på marken med en väldigt brak, och hade inte Amira haft sinnesnärvaro nog att flaxa med sina vingor och på så vis dämpat fallet hade det nog varit ute med henne. Som det nu var klarade hon sig med några skrämor och blåmärken, men borgmästarens hus var det värre ställt med. Det väldiga trädet låg i långa flisor utspritt över marken och hade dragit med sig flera trädgrenar som brutits av från andra träd det varit sammanlänkat med. Dessutom låg trasiga golvbrädor, trappsteg och alla borgmästarens saker utspridda i en stor cirkel. Förödelsen var enorm. ”FÖRLÅT”, sade Amira generat med sin dånande drakröst när Alex och Gröngöling tagit sig ner till henne via granträdets spiraltrappa. ”DET HÄR VAR JU OCKSÅ ETT SNYGGT SÄTT ATT TACKA FÖR GÄSTFRIHETEN!” ”Tänk inte på det”, pep Gröngöling. ”Och berätta i stället hur det kommer sig att du förvandlats till drake?” Allt oväsen hade fått hela staden på fötter trots att det var ganska sent på kvällen nu, och en stor skara häpna och nyfikna troll hade samlats runt dem. ”JAG HAR BLIVIT FÖRTROLLAD”, berättade Amira. ”Förtrollad? Det menar du inte! Hur gick det till?” ”DET VAR MITT FEL. JAG VAR OSAMS MED PAPPAN OCH GICK TILL EN TROLLKARL. SEN MINNS JAG INGET MER, NÄR JAG VAKNADE IGEN VAR JAG SÅDAN HÄR.” ”Det var värst. En trollkarl säger du? Det låter onekligen som en av fiendens hantlangare. Men var inte orolig, jag vet ett botemedel.” ”OJ! GÖR DU? VILKEN TUR!” Amira sken upp och log så att alla hennes skarpa tänder syntes. ”Det är sent, och vi behöver alla vila. Men i morgon bitti ska jag ta med er till kraftkällan.” Amira och Alex sov utomhus den natten medan borgmästaren fick inhysas hos en av sina grannar tills han fått ett nytt hus. De vaknade nästa morgon, utvilade och fulla av ny energi och glädje. Idag skulle Amira äntligen befrias från den besvärliga förtrollningen! Alla trollen i hela staden följde med dem till kraftkällan. Medan de gick sjöng de rytmiska sånger och ramsor med enkla ord, och barnen lärde sig snart hänga med, Alex med sin ljusa pojksopran och drak-Amira med sin bullrande bas. Vägen kändes kort med de glada tonerna av ”Vår väg är inte lång” eller ”Du är aldrig ensam där du går” i öronen. Fram på dagen kom de till en liten gräsklädd kulle som stack upp som en rund ö mitt i skogen. I gräset växte ett myller av tusensköna, vitklöver och maskrosor och luften var full av vita fjärilar. Det var en väldigt fridfull plats, allt som hördes var skogens stilla sus och fågelkvitter i träden. Högst upp på kullen fanns en meterhög svampformad stenkonstruktion, som en stor skål med fot. Skålen var full av kristallklart, spegelblankt vatten som glittrade i solskenet. ”Det här är vår närmaste kraftkälla”, förklarade borgmästaren. ”När Far byggde städer och byar sina barn gjorde han också sådana här kraftkällor överallt i landet. Har ni aldrig sett sådana förut?” ”Nej aldrig”, sade Alex och Amira skakade på sitt fjälliga huvud. ”Då kanske det till och med är så illa ställt att människorna tagit bort dem”, suckade Gröngöling. ”Det vore verkligen förfärligt!” ”Vad är det som är så speciellt med den här källan då?” undrade Alex. ”Jag tycker inte den ser så märkvärdig ut.” ”Det är inte någon vanlig källa, och vattnet i den är inget vanligt vatten. Dricker man av vattnet i den här källan får man ny kraft, ny energi, ny glädje och framtidstro, sjukdomar och skador kan försvinna och”, med en blick på Amira, ”man blir garanterat av med alla förtrollningar och förbannelser.” Tveksamt närmade sig Amira den blanka vattenytan. Hon stack ner sin stora nos och frustade till så att vattenytan krusades. Det kändes nästan lite nervöst. Tänk om det inte fungerade? Men det skulle hon ju aldrig få veta om hon inte provade. Hon stack ner nosen i vatten och drack med djupa klunkar. Vattnet var svalt och läskande. Det var fantastiskt friskt och gott och släckte törsten bättre än något annat hon druckit förut. Hon fylldes av liv och energi. Och i samma ögonblick som hon lyfte sin droppande nos ur kraftkällan kände hon hur hon började krympa och krympa och krympa, och rätt var det var hade hon blivit förvandlad till en liten flicka igen! Det var som om något försvunnit ur hennes kropp, något svart och mörkt och ont som hon burit på ända sedan den där olycksaliga dagen då hon först upptäckte att hon blivit en drake. Nu var hon äntligen fri från förtrollningen!